

29. III. 1904

9

Draga Zofka!

Mea maxima culpa - in
nič izgovorov!

To ves, da sem bil - ljubljani
in da sem pobegnil spet
na Dunaj. Kaj je dozivel
tam dali moje patriotično
srce, si lahko misliš!
Edino kolajbo sem našel
v dobrem dolerjskem cvičku
in tako nisem počel tam
vse tri dolge mesece nič
drugega, nego da sem se
neprestano kolajnil.

Švnil sem se na Dunaj,
ker bi mi bilo žal mojega
patriotizma. Edini
dobiček, ki sem ga
prinesel seboj, je ideja
za lep roman.

O tvojem listu se mi že
pravilo, predno si mi
pisala. Svar se mi že
nekako čudna; pošlji mi,
prosim, prvo izdailko.
Tudi jaz ti napišem nekaj
že še dni, danes že moram,
doda z mano ne bo
zadovoljna. Sej ves, da
ne gnam pisati popularno.
Tebi na Gubo ti zadržal
kudi pègga, čeprav se mi
smili. Beležna zival.
Posiljam ti kratki kudi
svoje nove knjige;
preberi jo in budi obziran.
Družice pa je do
življenja žalostno,
verjemi, Zofka! Resnično
godi se mi slabo kakor
malokdaj. Moram je do

kudi vrok, da ne pisan
nikomur. Tožiti je
človeka sam in postarati
se dolgočasni. Prejma
beveda delati je mi
lepo in ne posteno; a
premal sem duhovnik,
da ti legat. Življenja
sam deli me je bolj
pohlo, nego ti si kdo
mislil; in se drugita
bremen je na meni
koliko, da sem že ves
suden. Zmison bolj
me muči misel, da je
vse delo zastoj in da
se bo do moje čiste
donkinstake življenja
kako smesno končalo
kakor je teklo.

Poiscati bi Ti imel
mnogo posameznosti; ali
za danes mi sprejdi:
obnem s posiljenostjo
za list Ti napisem še
kaj - zamimnega pač
ne veliko.

Večle pozdruke Tebi
in Tvoji družini.

Z lepim pozdravom

Juan Cantar

Dana:

29. III. 904.

